

[Poul Dam.]

hånden, og man vil opdage, at en række af disse ting trænger til væsentlig ændring, når der kommer bedre tider.

Hvornår disse bedre tider kommer, ved vi jo ikke. Det er statsministerens prerogativ at benytte sig af det overraskelsesmoment, der ligger i at kunne fastsætte valgdagen med forholdsvis kort varsel. Måske skulle man opfordre statsministeren til ikke at slide dette overraskelsesmoment op ved ikke at benytte det. Jo længere tid der går, des mindre overraskende bliver det jo, at vi skal have valg. Men det er måske slet ikke statsministerens ønske at være en overraskelsesernes mand. Hvis dette skulle være hans ønske, har han i hvert fald formået at beherske det meget godt hidtil.

Nu ved jeg godt, at det ønske, nogle af os har om et snarligt valg, både af politiske og af saglige grunde, ikke deles af alle. Jeg har lagt mærke til en række lederudtalelser i regeringspressen, hvori der siges, at regeringen ikke må løbe af pladsen i utide, den skal gøre sit arbejde færdigt, den skal sanere landets økonomi. Må jeg dertil sige, at det kan man jo ikke vente på, det forhindrer grundloven simpelt hen. Ganske vist ved jeg godt, at man synger den gamle melodi, som Herbert Hoover prøvede at vinde valget på i 1932 i USA: at „prosperity is just around the corner“. Altså, i næste måned eller om et par måneder eller i hvert fald til efteråret viser de velsignelsesrige virkninger af regeringens politik sig, og så er alle problemer løst. Ja, lad os nu se. Jeg ved ikke, hvor mange der tror på det mere. Det er klart, at det er svært at vente på, at det bliver virkelighed. Det tillader grundloven altså simpelt hen ikke.

Der er meget af det, der skulle have været økonomisk sanering, som er blevet en march på stedet. Delvis er det gået meget hurtigt, men man er altså blevet stående på det samme sted. Jeg tror, det er i Alice in Wonderland, der er en person, som hedder den hvide dronning, der fortæller, at hun må løbe meget hurtigt for at blive på det samme sted hele tiden; det har regeringen da også gjort, og den er da også næsten blevet på det samme sted.

Der er kun enkelte ting, der er blevet ringere. Der er kun lidt med rentefoden, der er kun lidt med valutabalancen, der er kun lidt

med ledigheden, ja, ikke så forfærdelig meget endnu, men hvis man læser vismændenes forårsrapport, får man at vide, at det kommer i løbet af året. Der er kun sådan nogle enkelte småting rundt omkring.

Denne forårsrapport fra vismændene er i det hele taget interessant læsning, og jeg forstår på hr. Niels Helveg Petersen, at det ikke er alle, der har læst den særlig grundigt. Det er jo ikke hr. Per Hækkerup, der har sagt, at regeringens indkomstpøolitik er slået fejl, det er vismændene. Jeg går ud fra, at hr. Per Hækkerup, hvis han selv skulle have sagt det, ville have sagt nogenlunde det samme, som jeg ville sige: det, regeringen har kaldt en indkomstpøolitik, er slået fejl, er ikke blevet til noget.

Men der er jo mange andre ting i denne forårsrapport, som giver et ganske barsk billede af det, vi har at vente os. Man har opstillet en forsyningsbalance, der viser, at man regner med en realstigning i det private forbrug på 1 pct. fra 1970 til 1971, og at man regner med et reelt fald i de private faste investeringer på 1/2 pct. fra 1970 til 1971.

Man kunne måske have affundet sig med, at det private forbrug ikke steg; det er ikke sikkert, at det private forbrug altid skal stige hvert eneste år. Men når de private investeringer, investeringerne i erhvervslivet, som vi skal leve af i de kommende år, falder, så er sagen alvorlig, og det må den ganske særlig være set ud fra de borgerlige partiers synspunkt. Men som jeg har sagt ved andre lejligheder: vi er jo også fra vor del af salen interesseret i, at dette land har noget at leve af, og vi kan ikke være ligeglade med, om investeringerne går i stå, om erhvervslivet bliver ineffektivt, om den produktion, som er grundlaget for hele vores eksistens, sækker bagud.

Men jeg tør nok sige, at hvis disse tal havde foreligget på et tidspunkt, hvor der var en socialdemokratisk regering — eller en endnu bedre regering — og de nuværende regeringspartier havde været i opposition, så skulle man have hørt. Så skulle man have hørt, hvor rædsomt det hele så ud. Og det er rigtigt; det ser rædsomt ud; der er bare blevet så stille om det fra den side af salen.

Det er helt forkert, siger hr. Niels Helveg Petersen, at tale om, at regeringens politik er slået fejl. Det er et helt forkert udtryk.